

835

2-52

ՄԱՏԵՆԱՇԱՐ «ՊԱՐՏԷԶ»-Ի — ԹԻԻ 4

Հրատարակիչ՝ Յ. ՄԱՐԱՇԷԱՆ

ՀԵՆՁԷԼ ԵՒ ԿՐԵԹԷԼ (ՀԷՔԵՆՐ)

Թարգմանիչ՝ Ս. ՎԵՅԻԿԵԱՆ

1939

835
2-52

830
7-52

30 JUL 1939
-6 NO

ՄԱՏԵՆԱՇԱՐ «ՊԱՐՏԻԶ»-Ի — ԹԻԻ 4

Հրատարակիչ՝ Յ. ՄԱՐԱՇԼԵԱՆ

ՀԵՆՁԷԼ ԵՒ ԿՐԵԹԷԼ (ՀԷՔԵԱԹ)

Թարգմանեց՝ Ս. ՎԵՑԻԿԵԱՆ

1939

18.09.2013

1392

ՀԵՆՁԵԼ ԵՒ ԿՐԵԹԵԼ

Անտառին եզերքը մարդ մը կ'ապրէր իր կը-
նոջ և երկու զաւակներուն հետ: Անիկա արհեստով
աւելագործ էր: Զաւակներէն մին մանչ էր՝ Հենդէլ,
իսկ միւսը աղջիկ՝ Կրեթէլ անուանով:

Օր մը այր ու կին գործի վացած էին և երկու
մանուկները տունը առանձին պէտք էր աշխատէին:
Հենդէլ պէտք էր աւել շինէր, իսկ Կրեթէլ՝ գուլպայ
հիւտէր: Սակայն շուտով երկուքն ալ յոգնեցան աշխա-
տելէն:

— Օ՛ր, եթէ մայրիկը տուն չվերադառնայ,
ըսաւ Հենդէլ, ի՞նչ պիտի ընեմ, այնքա՛ն անօթի եմ:
Արաթներէ ի վեր հացէ զատ ուրիշ բան չենք կերած:

2902-2010

— Լո՛ւէ՛ և համբերութիւն աւնեցիր, ըստ Կրեթէլ, քեզի գաղտնիք մը կ'ուզեմ հողորդել:

— Գաղտնի՛ք, բացազանչեց Հենդէլ, անտարակոյս ուտելիքի մասին է: Կարա՞ր, ձո՞ւ, կարկանդա՞կ, ըսէ, գրեթէ մոռցած եմ անոնց համը:

— Լաւ ուրեմն, շատ ուրախ պիտի ըլլամ եթէ իսկոյն իմանաս Նայէ սա փարչին, մէջը թարմ կաթ կայ: Այս օր դրացիներէն մին բերաւ: Մայրիկը երբ վերադառնայ կաթնապուր պիտի եփէ անով:

Այս որ լսեց՝ Հենդէլ սկսաւ ցատկել սենեակին մէջ ըսելով. «Կաթնապու՛ր, կաթնապու՛ր: Ուր որ կաթնապուր կայ, հոն պիտի ըլլայ նաև Հենդէլը: Ի՞նչ իւզոտ կաթ, տե՛ս որքա՛ն հաստ սեր կապեր է վրան: Ի՞նչ լաւ պիտի ըլլար եթէ կարենայի խմել քիչ մը:

— Ի՞նչ Հենդէլ, իսենթեցա՞ր միթէ, բացազանչեց Կրեթէլ: Չե՞ս ամչնար, չուտ մատդ դուրս հանէ, շատակեր տղայ: Գնա՛ գործիդ, եթէ մայրիկին վերադարձին գործերն իս վերջացուցած չըլլանք, վիճակն իս շատ վատ պիտի ըլլայ:

— Կրկին աշխատի՞լ, պատասխանեց Հենդէլ, ո՛չ, ո՛չ, ես չեմ ուզեր աշխատիլ. պարելը շատ աւելի հաճելի է: Այս ըսելով սկսաւ գլուխը շարժել երգ մը երգել և պարել անոր եղանակով: Կրեթէլ ինք ալ չդիմացաւ, ստըի ելաւ ու սկսաւ պարել եղբորը հետ:

«Ձեռքերովդ ծափ ծափ

Ոտքերովդ քրափ-քրափ:

Նախ աջ ոտքդ

Ապա ձախդ:

Իարձիւր, հարէն սիսե՛»:

Արագ ու աւելի արագ սկսան պարել ու դառնալ մինչև որ խելքի պտոյտ ունեցան և երկուքը յանկարծ իրարու վրայ վար ինկան: Ճիշդ այդ վայրկեանին դուռը բացուելով՝ մայրերն ին ներս մտաւ:

— Հե՛նդէլ, Կրե՛թէլ, պտոյտ նա, այս ի՞նչ սարսափելի ազմուշ է:

— Հե՛նդէլն էր, ըստ Կրե՛թէլ, ան ուզեց որ . . .

— Ձայներն իդ կարեցէ՛ք, յանդիմանութեամբ ըստ մայրիկը: Այսպէ՞ս կ'աշխատիք դուք, պարելով, իրարու վրայ գլորելով: Տեսնեմ որքա՛ն գործ էք լըմնցուցած: Կրե՛թէլ, գուցայդ դեռ կէս է մնացած, իսկ դո՛ւն, Հենդէլ, տակաւին բան մը չես շինած: Կեցէ՛ք, տոնեմ գաւազանս որ յոյց տամ ձեզի պէս ծոյլ տղոց թէ ի՞նչ ըսել է քշխատիլ:

Ձեռքը հեկարեց որ գաւազանը վերցնէ, բայց նայն պահուն կաթով լեցուն փարչը վար ձգեց: Փարչը կոտրեցաւ և մէջի կտի՛ն ալ ամբողջովին թափեցաւ:

— Աւա՛ղ, փարչը կոտրեցաւ ու մէջի կաթն ալ թափեցաւ, բացազանչեց մայրը, հիմա ի՞նչ պիտի պատրաստեմ ընթրիքի հոմար:

Պատէն կախուած կողով մը վար տոնելով դուռ Կրեթէլի ձեռքերուն մէջ ու ըսաւ.

— Գացէ՛ք անտառ ու ելակ հաւաքեցէ՛ք, և մինչև որ կողովը չլեցնէք տուն պիտի չլերադառնաք:

Մանուկները վաղեցին դէպ ի անտառ, իսկ խեղճ կիներ սկսաւ առանձին լալ. «Ո՛հ հաց ունիմ պահարանին մէջ և ո՛չ ալ կաթ՝ փարչին մէջ: Խեղճ դաւակներուս ուտելու բան մը անգամ չտուի»: Մինչ ինք այդպէս ըսելով կու լար, դուռը բացուեցաւ և ամուսինը ներս մտաւ:

— Վերջապէ՛ս անսթի ու յովնած տուն հասայ: Դստ՝ ի՞նչ ունինք ուտելու, հարցուց ամուսինը:

— Ուտելու ոչինչ ունինք, պատասխանեց կինը մտածկոտ:

— Մի՛ յուսահատիր կնի՛կ, բա՛ց կողովս և պիտի տեսնես որ հոն բաւական ուտելիք կայ:

Կինը բացաւ կողովը և, առուգիւ, ինչե՛ր ընես չկար անոր մէջ. միս, ձու, կարպ, խնձոր, գետնախնձոր, չորգամ և ուրիշ բաներ: Ապա՝ ամուսինը սկսաւ մանրամասն պատմել իր այդ օրուան յաջողութեան մասին:

«Բաղաքը ցուցահանդէսի համար պատրաստութիւն կը տեսնէին. ինկայ փողոցները, մտայ տունէ տուն և սկսայ կանչել. «Աւե՛լ գնեցէ՛ք, սքանչելի՛ աւելներ»: Այս կերպով ամենափերջին աւելն անգամ ծախեցի: Բայց կեցի՛ր, ո՛ւր են տղաքը:

— Ո՛հ, չեմ գիտեր, բացազանչե՛ս չէ՛ր, այնչափ միայն գիտեմ, որ փարչը կոտրած էր և մէջի կաթն

ալ ամբողջովին թափած:

Հա՛, հա՛, հա՛. ծիծաղեցաւ ամուսինը, դարձեալ չարութիւն կ'ընէին չէ՞: Բայց ո՛ւր կը խորհիս թէ դացած են հիմա:

Անտառ դրկեցի ելակ հաւաքելու:

— Ի՛նչ, իրիկուան այս պահուն անտառ դըրկեցիր գանոնք, հոն՝ ուր կախարդ պատաւ մը կը բընակի:

— Կախարդ պատա՛ւ, բացազանգեց կինը, ի՞նչ ըսել կ'ուզես:

— Ո՛հ, ըսաւ ամուսինը, այս անտառին մէջ կախարդ պատաւ մը կը բնակի որ կէս գիշերին կախարդներու պարահանդէսին կ'երթայ: Աւելներու կոթին վրայ հեծած օդին մէջէն կը թռչին անոնք: Ցերեկ տեսն կախարչը անտառին մէջ կը թափառի և փոքրիկ մանուկներ կը հաւաքէ իր խրճիթին մէջ: Կ'ըսեն թէ շաքարով ու շօքօշալով կը կերակրէ այդ մանուկները, և օր մըն ալ դուռիմը մէջ կը նստէ զանոնք՝ մինչև որ կարկանդակի վերածուին:

— Աւա՛ղ, պատասխանեց կինը, ի՞նչ պիտի ընենք ուրեմն: Այս ըսելով, իսկոյն տունէն դէպ ի անտառ վաղեց, իր ետեւէն ալ ամուսինը:

Հենդէլ և Կրեթէլ այդ պահուն անտառին շատ խորերը թափանցած էին: Հենդէլ ելակ կը հաւաքէր, իսկ Կրեթէլ՝ վայրի վարդերով պտակներ կը հիւսէր:

— Օհօ՛, կանչեց Հենդէլ, կողովս արդէն լեց-

ուած է: Մայրիկը միթէ պիտի չուրախանա՞յ երբ զայն տեսնէ:

— Իսկ իմ ծաղկեփունջս ալ պատրաստ է, պատասխանեց Կրեթէլ, ջանալով զայն զնեւ իր եղբօրը գլուխը:

— Ո՛չ, ո՛չ, բառ Հենզել, աղջիկներու միայն կը վայելէ ատիկա: Դուն քու գլխուդ պէտք է դնես: Հիմա անտառին թափուհին դարձար: Ելակները քեզի պիտի նուիրեմ, բայց ամէնը մի՛ ուտեր:

Ան ծունկի եկաւ քօջը առջև և ելակով լեցուն կողովը անոր ձեռքերուն մէջ դրաւ: Կրեթէլ խոշոր ելակ մը քնտրեց և Հենզէլի բերանը դրաւ:

— Շտա անուշ էր այդ, բառ Հենզէլ, հիմա կարգը քուկդ է:

— Կարգը նորէն քուկդ է:

Այսպէս ըսելով շարունակեցին ուտել ելակները խնդալով ու զուարճանալով, մինչև որ Հենզէլ միացածը իր ափին մէջ առաւ ու մէկ անգամէն բերանը լեցուց ու կերաւ:

— Հենզէ՛լ, Հենզէ՛լ, բացադանչեց Կրեթէլ, տե՛ս ի՞նչ ըրիր, ելակները հաոցուցիր: Մայրիկը պիտի ծեծէ մեզ երկուքս ալ: Եկուք նորէն ելակ հաւաքենք:

Ոտքի ելան ու սկսան զննել թուփերը, բայց այնքան միջնած էր որ այլեւս կարող չէին ելակները գտնադանել: Դժբախտաբար կորսնցուցած էին նաև

իրենց ճամբան:

Կրեթէլ սկսաւ վախնալ:

— Նայէ՛ Հենզէլ, փոփոսոյ ան, ի՞նչ է արդեօք հեռուէն երեւցող տաարկան:

— Ոչի՛նչ, ծառի մը շարցած կոճղն է:

— Բայց, ինչպէ՞ս իր գէմքը կը ծամածռէ, բառ Կրեթէլ:

— Դէմքը կը ծամածռէ հա՞, բառ Հենզէլ, կեցիր ես ալ իրեն ընեմ միեւնոյն բանը:

— Նայէ՛ հոն, ձեռքէն լապտեր մըն ալ ունի, մեր կողմը կու գայ:

— Կայծոռիկ մըն է որ կը թռչի ասդին անդին, մի՛ վախնար Կրեթէլ: Կեցիր ձայն տամ իրեն: Ձեռքը բերնին չուրջը դրաւ և սկսաւ բարձր ձայնով պոսալ:

— Ո՞վ է հոն:

Արձապանդը ձայն տուաւ «Դուն հոն»:

Ապա Կրեթէլ կանչեց.

— Որ և է մէկը կա՞յ հոն:

Արձապանդը պատասխան տուաւ՝ «Կայ հոն»:

— Լսեցի՞ր, բառ Կրեթէլ, ձայն մը բառ «Հոն»: Ես կը վախնամ, երանի թէ տունը ըլլայինք: Յետոյ սկսաւ լալ: Հենզէլ գրկեց իր քոյրը:

— Մօտ կեցիր Կրեթէլ, ես քեզ կը պաշտպանեմ, բառ ան:

Գորշ մշտը մը սկսաւ բարձրանալ գետնէն և ծածկել նոյն իսկ ծառերը: Մշտչին մէջէն փոքր մարդ

Վը կարծեցին տեսնել տոպրակ մը կռնակին: Անծա-
նօթը սկսաւ երգել և միեւնոն տտեն աւազ ցանել իր
շուրջը:

“Կը փակեմ մանկանց աչերը, 22’:

Կը պաշտպանեմ քնած մանուկները, 22’:

Ես շատ կը սիրեմ զանոնք, 22’:

Եւ սիրով պաշտ պան կը կենամ անոնց, 22’:

Աւագով լեցուն տոպրակով

Կը կենամ իւրաքանչիւր մանկան քով,

Մինչեւ որ անոնք խոր քուն մտնեն:

Անուշ տղաք քնացեք”:

Արդէն իսկ Հենդէլ և Կրեթէլ ինկեր էին փա-
փուկ խոտերուն վրայ և քնացեր: Մինչ անոնք կը
քնանային՝ պարիկներ եկան շրջանակ մը կաղմեցին ա-
նոնց շուրջը, զանոնք վտանգէ պաշտպանելու համար:

Երբ արեւը սկսաւ փայլիլ ծառերու ծիւղերուն
մէջէն, պարիկները անհետացան: Յօդ իր իր կը զան-
գակածաղիկէն մի քանի ցօղեր առաւ և կաթնցուց
քնացող մանուկներուն աչքերուն վրայ և սկսաւ երգել:

“Յերէկուան ոսկի լոյսով

Սեւ գիշերն կը հալածեմ:

Յօդերս հոս-հոն ցանկով

Լեռ, դաշտ կ’արքընցնեմ:

Անուշ տղաք՝ արքնցեք”:

Կրեթէլ բացաւ իր աչքերը և ըսաւ.

— Ո՞ւր եմ ես, ի՞նչպէս եկայ հոս: Ծառերուն
վրայ թռչուններու երգը կը լսեմ: Հե՛նդէլ արթնցի՛ր,
ականջ դիր թռչուններու երգին:

Հենդէլ պառկած տեղէն վեր ցատկեց:

— Այո՛, ըսաւ ան, առտու է: Երբեք այսքա՛ն
անուշ չէի քնացած:

— Իսկ ե՛ս, յարեց Կրեթէլ, սքանչելի՛ երազ
մը տեսայ: Երազիս մէջ պարիկներ շրջանակ մը կաղ-
մած էին մեր շուրջը, մեզ վտանգէ պաշտպանելու հա-
մար:

Երկու մանուկները ոտքի ելան և սկսան իրենց
շուրջը դիտել: Ծառերը անհետացած էին, իսկ իրենց
մօտը փոքրիկ տնակ մը կանգնած էր որ կը փայլէր
արեւուն տակ: Աչքերնին լայն բացին երկուքն ալ:
Պատերը չօքլատէ շինուած էին, տանիքը կարկան-
դակէ, պատուհանները շաքարէ, իսկ ցանկապատն ալ
փայլցրած խմորեղէնէ շինուած էին:

— Միթէ տակաւին կ’երազե՞մ, ըսաւ Կրեթէլ,
տախտ մոզական զգեալ մը ըլլալու է:

Չայն-ձուն չկայ, ըսաւ Հենդէլ, Եկուր ներս
մտնենք:

— Ո՛հ, ո՛հ, պատասխանեց Կրեթէլ, չեմ գի-
տեր ուղբեր կը բնակին այս գեղեցիկ տնակին մէջ:

— Վատա՛հ եմ որ շատ համեղ բաներէ շինուած
է ան, ըսաւ Հենդէլ, Եկուր մուկերու նման մի քանի
կտոր ծամենք:

Ձեռք ձեռքի բռնած և իրենց ոտքի մատներուն վրայ կոխելով մանուկները մօտեցան տնակին: Հենդէլ տանիքէն կտոր մը փրցուց և երկուքը միատին սկսան ուտել: Յանկարծ տնակին մէջէն ձայն մը լսուեցաւ:

«Ծամկ', ծամկ', իմ մկնիկ:

Ո՞վ կը ծամկ իմ տնակ,

Ո՞վ կը ծամկ իմ տնակ:

Հենդէլ ձեռքէն վար ձգեց կարկանդակը:

— Ո՛հ, լսեցի՞ր, հարցուց քրոջը:

— Հովն էր այլ, պատասխանեց Կրեթէլ և ուրիշ կտոր մը ևս փրցուց:

Ո՛հ, ի՛նչ անուշ է, Հենդէլ, կտոր մը ևս փրցուցուր, ըսաւ Կրեթէլ: Դարձեալ լսուեցաւ նոյն ձայնը:

Ծամկ', ծամկ', իմ մկնիկ.

Ո՞վ կը ծամկ իմ տնակ,

Ո՞վ կը ծամկ իմ տնակ:

— Հովն է, ուրիշ չի՛նչ, ըսաւ Հենդէլ և պատէն խոշոր կտոր մը փրցնելով երկու մանուկները տխորժակով կերան:

Խրճիթին գլխակը յամբօքէն բացուեցաւ և սղեղ կախարդ կին մը դուրս ելաւ անկից, բայց մանուկները չտեսան զինք: Հանդարտ՝ պտուռը տնոնց մօտեցաւ և յանկարծ ձեռքերը դրաւ Հենդէլի ուսին:

Թո՛ղ զիտ, պտուռը Հենդէլ, ըսէ ո՞վ ես ունի տնակ կին:

Կախարդը երկու թեւերով գրկեց մանուկները:

— Ինծի այցելութեան եկաք չէ՞, որքա՛ն ազնիւ էք: Եկէք տնակս տանիմ ձեզ՝ որպէս զի ձեր ուղածին չափ առատ չօքոլատ, կարկանդակ ու պտուռներ տամ ուտելու համար:

— Ես չեմ գար քեզի հետ, պատասխանեց Հենդէլ: Կրեթէլ զայն մտիկ մի ընէր, եկուր փախչինք: Մանուկները ուժգին թափով մը ինքզինքնին աղաւտեցին վճուկին ձեռքէն և սկսան վազել: Բայց վճուկը վերցուց ձեռքի գաւազանը և պտուռը.

— Կանգ առէ՛ք:

Մանուկները հմայուած՝ կեցած տեղերնին անշարժ մնացին: Վճուկը բռնեց Հենդէլի թեւէն և տաւրաւ վանդակի մը մէջ բանտարկեց:

— Քեզի կաղինով ու չամիչով պիտի կերակրեմ, ըսաւ վճուկը, մինչև որ լաւ մը գիրնաս: Շուտով պիտի հասկնաս ըուն նպատակս: Այս ըսելով՝ Հենդէլի առջևը դրաւ ուտելիքով լեցուն կողով մը: Կրեթէլը սակայն տան մէջ ազատ ձգեց:

— Եկո՛ւր անուշիկս, ըսաւ պտուռը Կրեթէլին, պատրաստէ՛ սեղանը, զիբ պնակները, պատառաքաղներն ու զանակները: Ամէն ինչ կարգ ու կանոնով չարէ՛, որովհետեւ այսօր փառաւոր ճաշ մը պիտի ընեմ:

Մինչ Կրեթէլ սեղանը կը յարդարէր, վճուկը դուրս ելաւ փռուին մէջ կրակ վառելու համար: Աչխատելու ատեն կ'երգէր անիկա.

«Իմ անուշի՜կ Կրեթէլ,
Որքա՛ն կ'ուզեմ քեզ ուտել:
Երբ ան փուռին մէջ նայի
Վհուկը ետեւը պիտի կայնի:
Փոքրիկ հրոց մը - քրա՛խկ,
Գոց է դռնակը - չրա՛խկ:
Փռուեմ գինք դուրս հանելու
Երբ որ ժամանակը գայ,
Կարկանդակ մը ուտելու
Արդեմ եղած պիտ ըլլայ»:

Կրակը հեռո՞հեռէ սկսաւ ճարճատիւ, իսկ վը-
հուկը աւելի մը կոթին հեծած, սկսաւ կրակին վրայ
թռչալ: Կանգ առաւ Հենդէլի վանդակին առջև և
ըսաւ.

— Իմ փոքրիկ մանկիկս, ցոյց տո՛ւր քու փոք-
րիկ մատիկդ:

Հենդէլ փոխանակ մատը դուրս հանելու ոսկորի
կտոր մը դուրս հանեց: Վհուկը շօշափեց զայն ու ըսաւ.

— Ո՛հ, տակաւին որքա՛ն նիհար ես: Կրեթէլ
չամիչ ու կաղին բեր Հենդէլին որ ուտէ:

Մինչ վհուկը ցնծութեամբ հոս հոն կը պտտէր,
ձեռքէն վար ձգեց իր մոգական գաւազանը: Կրեթէլ
զայն գետնէն վերցուց բայց վհուկը չտեսաւ: Տգեղ ա-
րարածը մօտենալով փռուին դուռը լայն բացաւ:

— Եկո՛ւր աղջիկս, Կրեթէլ, նայէ ներս, տես

թէ կարկանդակները պատրա՞ստ են, ըսաւ վհուկը:

Կրեթէլ գլուխը ցնցելով ըսաւ. «Հեմ գիտեր թէ
ի՞նչպէս պէտք եմ ընել»:

— Ոտքիդ մատներուն վրայ կեցի՛ր, ըսաւ վը-
հուկը և գլուխդ դէպ ի առաջ ծռէ:

— Այնքան անմխտ եմ, որ հեմ կրնար հառ-
կնալ բացաւորածդ, պատասխանեց Կրեթէլ, դուն ան-
գամ մը ըրէ որ տեսնեմ:

Վհուկը ամբողջ մարմնով փռուին մէջ ծռեցաւ:
Կրեթէլ շարժեց մոգական գաւազանը և եղբօրը վան-
դակին դուռը բացուեցաւ: Երկուքը միասին վհուկը
հրեցին փռուին մէջ և սկսան քա՛հ, քա՛հ խնդալ ու
ծաղրել պառաւ՝ երգելով.

«Փոքրիկ հրոց մը - քրա՛խկ.

Գոցէ դռնակը - չրա՛խկ:

Փռուեմ գինք դուրս հանելու

Երբ որ ժամանակը գայ,

Կարկանդակ մը ուտելու

Արդեմ եղած պիտի ըլլայ»:

Հենդէլ և Կրեթէլ իրարու գիրկ նետուեցան և
ուրախութեամբ սկսան պարել ու երգել: Ապա՝ Հենդէլ
բարձրացաւ տան առաստաղը և անկէ կրցածին չափ
չառ խնձոր, կաղին ու չամիչ վար թափեց, մինչ Կրե-
թէլ իր գոգնոցին մէջ կը լեցնէր զանոնք:

Յան՝արծ ուրախութեան աղաղակ մը բարձրա-

ցաւ դուրսէն և ներս վազեցին իրենց ծնողքը: Նախ
մէկիկ մէկիկ, ապա միասին սկսան գրկել ու համբու-
րել իրենց զաւակները և ուրախութենէն սկսան թէ'
լալ և թէ' խնդալ:

Մինչ Հենգէլ և Կրեթէլ կը պատմէին իրենց
գլխէն անցածները, մոգական փուռը ճեղքուեցաւ և
մէջէն ինկաւ՝ Կարկանդակի վերածուած վհուկին տգեղ
մարմինը:

— Վերջապէ՛ս, բացազանչեց հայրը, վհուկը
իւր լաքած թակարդին մէջ ինկաւ: Ա՛լ ասկից վերջ մա-
նուկները կրնան ապահով խաղալ անտառին մէջ:

Յետոյ բոլորը միասին ուրախ զուարթ սկսան
ծափ զարնել, երգել ու պարել:

1392

ԱՊՍՊՐԱՆՔՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ ԴԻՄԵԼ՝

Agop Marachlian

8. rue Emile de Laveleye

Plovdiv—Bulgarie

ԳԻՆ՝ Պուլկարիա 3 Նվա

Արտասահման 1 ֆրանս. ֆր.

1392